

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

№ 5 (42) травень 2008 р.

НА АНГЕЛЬСЬКИЙ ОБРАЗ

Волинський монах став першим великосхимником нашого Патріархату

Чернецтво – це опора східного Благочестя, тобто Православної Церкви. У Київському Патріархаті монастирське життя швидко розбудовується і впорядковується. Зростає кількість монастирів, насельників у них. Але досі в УПЦ КП не було жодного ченця-великосхимника.

Тут маємо пояснити ієархію монашества. Спершу людина, яка відчула, що її покликання – спасатися не в миру, а за монастирськими мурями, стає послушником: вона виконує різні доручення (послухи), більше придавляється до чернечого буття, та й до неї придавляються. Послушництво може тривати місяці, а то й роки. Але послушник ще не монах. Коли ж він успішно пройшов цей етап, то приймає чернечий постриг зі зміною ім'я – на ознаку того, що пориває з мирським життям.

Існує три ступені чернечства: рясофор; мантія, або мала схима («малий ангельський образ»); велика схима. Трапляється, що послушника відразу постригають у мантію. Рясофорних і мантійних монахів є відносно немало, а от великосхимники – велика рідкість. Так було завжди: у велику схиму вводили після багатьох літ чернечих подвигів, часто вже на смертному одрі. Йому дають ще раз нове ім'я, адже він бере на себе обітниці ще суверіші, ніж звичайні монахи: перебуває переважно в затворі, тобто постійно поститься і молиться у келії – в монастирі чи скиту, наприклад, у лісі або печері. Великосхимники можуть сповідати, благословляти, але майже ніколи не відправляють служб. Оскільки чорноризці Київського Патріархату – люди в переважній більшості молоді, то й кандидата у «великий ангельський образ» досі не було.

І ось у луцькому Троїцькому кафедральному соборі єпископ Луцький і Волинський Михаїл здійснив перший постриг у велику схиму. Найсуворішу чернечу обітницю прийняв ієромонах Павел (Перванчук), насельник Замкового Свято-Архангельського чоловічого монастиря в Луцьку (донедавна він називався Замковим чоловічим

минастриєм Різдва Христового). Великосхимники 73 роки, він родом з Городівщини, колишній військовий моряк, інженер. Із 1990 року, одвівши, спасається в чернечих обителях.

...Храм у напівтемряві. Лише тріпочуть вогники свічок у руках численних молільників, блимають лампадки біля ікон. У соборі глибока тиша. Біля входу вишивались усі ченці єпархії. Ось і новонаречений: він у білій довгополій сорочці, ввійшов – і впав крижма на долівку. Підтримуваний співбрратами, повзе через храм до місця постригу. Він ще не знає свого нового імені, воно відоме поки що тільки єпископові Михаїлу, який здійснює обряд. Незвично у цих стінах звучить із уст владики церковнослов'янська: на українську чин постриження у велику схиму ще не перекладено. І ось лунає: «Брат наш Адам... Усі помолімся за нього». Адам! Перший! Не Ярослав, як був у миру, і не Павел, як був у малій схимі. Адам! І наприкінці обряду кожен присутній – чи то священнослужитель, чи то мирянин – підходить до нього, запитуючи: «Яке твоє ім'я?» – «Адам», – відповідає схиєромонах. – «Спасайся в Господі», – така настанова звучить безліч разів...

А наступного дня в цьому ж храмі архієрей постриг у мантійні ченці насельника того ж монастиря послушника Володимира Качана з ім'ям Арсеній та насельника Жидичинського Свято-Миколаївського монастиря ієродиякона Гавриїла (Ломпаса) з ім'ям Ісаїя. Ще за тиждень тут же владика постриг рясофорну черницю Христину (Лису) в малу схиму – її наречено Юліанією, – а послушницю Галину Заруденець – у рясофор з ім'ям Тетяною.

Отже, у двох чоловічих обителях Волинської єпархії Київського Патріархату нині спасаються в Господі 14 чорноризців, у двох жіночих – Різдва Христового у Володимири та Святителя Василія Великого в Луцьку – 6 монахинь.

Віктор ГРЕБЕНЮК
Світлина Данила ЗІНКЕВИЧА

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

18 травня – ікона Божої Матері «Невипивана чаша»

Пияцтво завжди було лютим бичем нашої країни. «Веселіє на Русі єсть пити», – зазначав літописець. На Московській же Русі цей порок особливо вкорінівся.

У церковній історії зафіксовано такий випадок. Один селянин Єфремовського повіту Тульської губернії, відстаний солдат, колись дуже заслужений, надзвичайно пристрасився до цього отруйного зілля. Пропив професію і роботу (було ремесло, та хмелем поросло), сім'ю, статки, дім, людський образ та здоров'я. Від пияцтва йому віднялися ноги, а він усе пив і пив. Не сказать, що не розумів, у яку пастку потрапив, але самому спинитися було годі.

Одного ж разу пиякові увінчаній благоліпній старець-схимник сказав, що для позбавлення від цього лиха він має поїхати в Серпуховський Висоцький Богородичний монастир і помолитися там Отцю Небесному перед іконою «Невипивана чаша». Прокинувшись, п'яничка оповів сон. Але з нерухомими ногами як подасиша до того далекого монастиря? Проте сон повторився і вдруге, і втретє. Тож нещасний поповз на чотирьох. Дорогою одного дня відчув, що в ногах з'являється сила, так що спершу

звівся на костури. Потім відкинув одного, а доходив до місця вже двома, хоч іще й не здоровими ногами. Так діставшися до тієї обителі, опияка був прикро вражений: виявляється, ніхто з ченців не знат образа з такою назвою. Аж один старенький монах згадав, що справді – колись яксь ветхі ікона висіла у монастирському Покровському храмі, а тепер її перенесено у малопомітне місце. Коли її розшукали, то на звороті виявили напис: «Невипивана чаша». Таємничим же старцем зо сну виявився засновник монастиря Варлаам: його нещасний пропій упізнав із зображення, що висіло поруч. Тут же зі слізами взявшася молитися до Господа Бога,

щоб допоміг подолати згубну пристрасті до хмільного. Творець прислухався до його благань: питець став непитущим, отримав цілковите зцілення – і духовне, і тілесне.

Це сталося 1878 року. Відтоді люди, обплутані «зеленим змієм», іхні родичі й близькі просять Бога про допомогу в подоланні цього нещастя. Його ж кілька затягуються все тугіше, не лише в Росії, а й у нас, і це вельми тривожить здорову, тверезу частину суспільства. Ось до редакції нашої газети надійшов лист читачки Галини Бондарук. Вона, зокрема, пише: «У теперішній час до

його реклами, тож не диво, що молодь спивається. Зникають розумні вчинки, сім'ї розпадаються. Зупиніться сьогодні, щоб не було пізно! Подумайте, для чого ми прийшли ж живемо на цій землі. Подивіться, яка навколо гарна природа. Яка краса! Українські пахучі сади, незмовкаючий спів солов'я, родюча і щедра наша земля. Чи не варто жити на ній і дякувати Богові за все? Постійна ж пияцтва веде у прірву».

Подібно писав і святий Василій Великий у проповіді «Про п'яниць»: «У п'яниць нема часу, щоб замислитися над подивом гідними ділами Господа, вони не мають вільної хвилини, щоб поглянути на небо й побачити всю його красу, пізнати всю гармонію і лад творіння і з цієї впорядкованості світобудови зробити висновки про його Творця». Вино, навчає цей святець, «є дарунком Божим для розсудливих, а для нестриманих – це знаряддя для розпусті».

Тож аби подолати це страшне лихо, помічним засобом є молитва до Господа перед іконою «Невипивана чаша». У Серпухові діє Православне братство тверезості, яке влаштовує акафісти перед цією чудотворною іконою, молебні за здоров'я хворих на алкоголь, пропагує тверезій, справді християнський спосіб життя. Чи не час і Волині перейняти цей досвід?

Віктор ГРЕБЕНЮК

ника з доставкою – лише 38 к. (без вартості приймання передплати). Індекс у поштовому каталогі обласної періодики – 91241. Архів основних публікацій «Волинських єпархіальних відомостей», оперативні церковні новини тощо – в інтернеті за адресою: www.pravoslavja.lutsk.ua

НОВИНИ

Архієрейські служіння

Протягом березня – квітня у єпархії відбулися збори священства усіх деканатів, які проводив єпископ Луцький і Волинський Михаїл. Ішлося про об'єднавчі процеси в українському Православ'ї; про паломницьку поїздку правлячого архієрея, священиків і мирян єпархії на Святу Землю; про канонічну дисципліну, поведінку і мораль священнослужителів, підвищення їхньої освіти; про проведення екзаменів-тестувань із Богоспів'я, зокрема за Історико-канонічною декларацією «Київський Патріархат – Помісна Українська Православна Церква». Також під час зібрань порушували питання щодо недільних шкіл на парафіях, викладання уроків християнської етики у школах, духовної опіки над новоствореними релігійними громадами та протипожежної безпеки у храмах. Отці декани та настоятелі громад подали свої звіти. Відбувалися жваві, зацікавлені розмови між священиками та владикою. Було виявлено ряд недоліків у діяльності деяких душпастирів, висловлено чимало ідей.

Єпископ Михаїл, канцлерprotoієрей Микола Цап та обласний декан protoієрей Іван Семенюк побували в луцькому греко-католицькому храмі Різдва Пресвятої Богородиці, де відбулося введення єпископа Йосафата-Олега Говери на престол новоствореного єпархату УГКЦ у Луцьку. Вітаючи його з висвятою та високим призначенням, владика Михаїл зазначив, що архієрейське служіння надзвичайно відповідальнє й нелегке, а в українських реаліях вимагає і неабиякого подвигництва у справі об'єднання християн східної традиції. Також преосвящений подарував ново-вісвяченому греко-католицькому єпископові богослужбову книгу Чиновник архієрейського служіння і висловив задоволення, що владика Йосафат-Олег розпочинає служити в православних ризах, використовую православне богослужбове начиння, а це може бути передвістям майбутнього бажаного для багатьох діалогу про єднання наших Церков.

У Колках Маневичського деканату відзначили 65-ту річницю утворення Колківської Республіки. Тоді, у сорок третому, назагарбаній німцями українські землі розгорнула діяльність легендарна УПА, і то такою мірою, що частина Маневиччини з центром у Колках стала самоврядною: тут не було гітлерівців, діяли своєрідні «міністерства», військові й цивільні школи, виходила повстанська преса, діяли виробничі артілі тощо. Нацистам довелося кинути добірні сили, включно з авіацією, щоб придушити Колківську Республіку.

Урочистості включали конференції, концерти, мітинги, звичайно ж, панахиду поубієнних героях. Її відслужили єпископ Луцький і Волинський Михаїл, обласний декан protoієрей Іван Семенюк, маневичський декан священик Андрій Закідальський та інші священнослужителі. Відбувся і хресний хід.

Згадати ті буревіні роки прибули численні гости з багатьох куточків України, лунали молитви і пісні. Та, на превеликий жаль, колківчан майже не було. Чи не забули наші міщани, у якому краю живуть, як помирали за незалежність Батьківщини їхні діди-прадіди?

Єпископ Михаїл, обласний декан protoієрей Іван Семенюк, декан кафедрального Троїцького собору protoієрей Володимир Подолець та інші священнослужителі побували на ювілейному концерті бандурної музики з нагоди

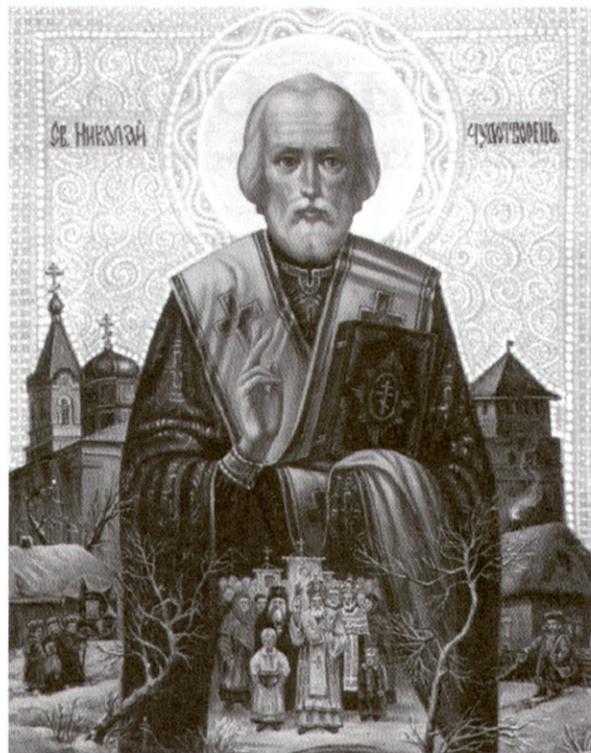
ІСТОРІЯ

ПОВЕРНЕННЯ

На Волині відновлюється шанування святого Миколая

Миколай Мирлікійський – архієпископ, чудотворець, який жив у IV ст. Святкування його пам'яті відбувається двічі на рік: 19 грудня і 22 травня.

До св. Миколая на Русі-Україні ставилися

з особливою повагою. Виникали численні церкви й монастири, що носили його ім'я. Зокрема, Галицько-Волинський літопис свідчить про подію 1227 року: «Коли ж сидів Ярослав [Інгварович] у Луцьку, поїхав [князь] Данило в Жидичин поклонитися і помолитися святому Миколі. І звав його Ярослав до Луцька, і сказали йому бояри його: „Візьми Луцьк, схопи тут князя їх“. Але він, [Данило], відповів: „Я приходив сюди молитву вчинити святому Миколі і не можу сього вдягти“. І пішов він у Володимир».

Із цього ж літопису дізнаємося, що у 1255 (7) р. монголо-татарський хан Куренса хотів увійти в Луцький замок, та трапилося чудо: каміння, яке кидали вороги на стіни фортеці, не долітало до них, а поверталося і падало на орду. Святитель Миколай Мирлікійський почув молитви лучан і захистив їх від наруги.

Після цієї знаменної події чудотворець – один із найулюбленіших святих лучан. Його зображення з'явилося на гербі міста, а перед Воротною вежею Окільного замку (перехрестя сучасних вулиць Кафедральної і Драгоманова) постала церква Святого Миколая, у якій освячувалися різні договори городян, зберігалися перші міські грамоти та стяги із зображенням цього угодника. Згадується храм у документах 1552 р.; під час великої пожежі 1627 р. він згорів. Після надання Луцьку 1432 р. магдебурзького права зображення св. Миколая з'явилось на міській печатці.

Образ цього святця має традицію в релігійному мистецтві. На Волині багато його ікон, створених талановитими митцями. Так, у Музеї волинської ікони у Луцьку є

образ невідомого майстра 1-ї половини XVIII ст. з Миколаївської церкви с. Холопичі Локачинського району.

Останніх два десятиліття на Волині відроджується шанування св. Миколая. У Луцьку на початку дев'яностих років почали зникати радянські символи, тож згадали про древню символіку, пов'язану з постаттю цього духовного покровителя та захисника «града Лучеська». Міська влада організувала відкритий конкурс на герб Луцька. Проекти були представлені Українським геральдичним товариством, відбулося їх обговорення. 29 січня 1998 р. міська рада затвердила як герб зображення святого Миколая.

У 1991–1997 рр. за проектом личинана, заслуженого архітектора України А. Бідзілі на кошти української діаспори проводилося будівництво церкви Святителя Миколая в обласному центрі (на розі проспектів Відродження та Соборності). Хрестоподібний храм завершується восьмигранним барабаном із банею у формах українського бароко. Освячення відбулося 19 грудня 1999 р. Нині триває подальше спорудження храмового комплексу.

23 квітня 2000 р. біля приміщення Луцької міської ради було встановлено пам'ятний знак: скульптурну композицію у вигляді кам'яної арки над постаттю покровителя міста зі Святым Письмом у руках створили професор Львівської художньої академії Я. Скаун та архітектор А. Бідзілі. На розгорнутій сторінці Біблії – слова: «Народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь». Пам'ятник заввишки чотири з половиною метра відлито з бронзи. На постаменті написано: «Покровителю і захиснику міста. Вічні лучани». Од місця, де встановлено пам'ятний знак, вимірюється відстань від Луцька до Києва та інших міст України і за її межами.

У бібліотеці Волинського національного університету ім. Лесі Українки 19 грудня 2002 р. відкрито постійно діючу виставку репродукцій ікон різних століть і художніх шкіл із зображенням св. Миколая. Так молодь долучається до святынь.

Образ Божого угодника втілено у роботах сучасних художників. Наприклад, лучинин В. Жупанюк 2002 року намалював картину «Святий Миколай – покровитель Луцька».

Поверненням духовної пам'яті народу слід вважати 23 липня 2003 р., коли відновив діяльність Миколаївський монастир у Жидичині. Споконвіku 22 травня у цьому селі – храмовий празник.

Постать св. Миколая впродовж віків була знаковою для українців, волинян. Слава Богу, що його пошанування вернулось у наше життя.

Зінаїда ПАХОЛОК,
кандидат філологічних наук
Картина Володимира ЖУПАНЮКА

круглої дати в житті заслуженого працівника культури України Тетяни Ткач, художнього керівника капели бандур-

истів «Срібні струни Волині» обласного державного училища культури і мистецтв. Духовенство відправило короткий молебень, владика привітав ювілярку (вона, до речі, є донькою відомого православного священика, спочилого у Бозі) і вручив їй благословенну грамоту.

Діяльність консисторії

Щороку Вища школа ім. Богдана Янського у Холмі (Польща) проводить міжконфесійні заходи – так звані Папські тижні. На них запрошують і священнослужителів Київського Патріархату, зокрема з Волинської єпархії. Цього року в П'ятому папському тижні взяв участь канцлер, викладач Волинської духовної семінарії protoієрей Микола Цап. Він виступив із лекцією на тему «Православний погляд на духовні цінності – основу виховання нової еліти – у досвіді та перспективах взаємодії Церков».

Поділивши досвідом виховання майбутньої еліти на християнських засадах, о. Микола наголосив: «...Вступив-

ши в третє тисячоліття, православні, католики і протестанти повинні змінити акценти в екуменізмі. Якщо раніше у Всесвітній Раді Церков головною темою було збереження миру на планеті, то сьогодні перед нами інше завдання – зближення Церков заради збереження духовних цінностей».

Прес-секретар єпархії protoієрей Віталій Собко взяв участь у відкритті виставки «Ми звинувачуємо! Голодомор 1932–1933 років – геноцид українського народу», яку експонують в обласному краєзнавчому музеї. Передаючи вітання і благословення єпископа Луцького і Волинського Михаїла організаторам і учасникам заходу, священик зазначив, що страшна трагедія голodomору, яким злочинна радянська влада нищила людей, створених за образом і подобою Божими, – це її жахливе повстання проти Господа. Також це великий урок для сучасних українців. «Однак збір історичних фактів й оприлюднення правди про геноцид – лише перший етап. Наступними мають стати усвідомлення причин трагедії та аналіз порівняння того часу з сьогоденням, яке, на жаль, нерідко демонструє до болю знайоме (Продовження на 4 стор.)

ІСТОРІЯ

ГОРОХІВСЬКЕ ВОЗНЕСІННЯ

Стараннями громади підносяться до Неба молитви і храми

З архівних документів відомо, що 1583 року Городів мав свою церкву. В 1600 році міщани сплачували чинш відповідно до свого соціального стану. Не обкладалися податком лише три волоки (приблизно 63 га) землі, виділені на утримання священика і дяка.

Після приєдання Західної України до

Росії 1795 року в Городіві посилилась боротьба проти польсько-католицького впливу. Одним із виявів її було спорудження в місті православних храмів.

1814 року в містечку на місці колишнього Божого дому побудовано Свято-Миколаївський храм. (Закінчення на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ШАНА ЧИ НАРУГА?

Чому мощі розділяють і як до цього ставитись

Запитання

Навіщо роздроблюють мощі на часточки для поклоніння вірним? Чи не є це наругою над спочилим тілом святого чи святої?

Відповідає
протоієрей Михайло Бучак

На престолі кожного православного храму є так званий антимінс – освячене архієреєм чотирикутне полотно (за розмірами подібне до жіночої хустки) зі вшитою в нього частинкою нетлінних мощей святого. Найдавніші писемні свідчення про використання антимінсів належать до VIII століття. Проте, згідно з переказами, вони використовувалися ще в перші віки Християнства, коли віруючі відправляли Богослужіння на домовинах святих мучеників, вкриваючи їх полотном. У добу гонінь на християн виникала потреба в пересувних підставках для відправ. З цією метою почали використовувати невеличкі виткані плати, до яких прикріплювали хрестіні шматочки мощей. Поступово це нововведення стало обов'язковим,

Бажаєте одержати відповідь православного богослова на Ваші запитання? Надсилайте їх до редакції на адресу: 43025 Луцьк, Градний узвіз, 1 або телефонуйте – (0332) 72-21-82.

ДУХОВНА ШКОЛА

ТРАДИЦІЯ І СУЧАСНІСТЬ БОГОСЛОВСЬКОЇ ОСВІТИ

У Волинській семінарії чекають поповнення

Ті, хто на власному досвіді відчув і почесність, і відповіальність дару священства, знають, що бути священнослужителем – це не професія, а служіння. Причому служіння особливе, яке досить часто, якщо не завжди, повинно бути жертовним, бо і саме Християнство – це релігія жертовної любові.

Особливість пастирського служіння й підготовки до нього у наш час полягає в тому, що доводиться виконувати свої обов'язки у нових соціальних умовах. Сьогодні, коли надто велика спокуса матеріальними інтересами відвертає увагу від того, що лежить у сфері Духу, треба не просто зберегти, а найперше виплекати потяг до духовного. А якщо не в Церкві, не в її школі можна навчитися бути християнином, то де?

Подібно до того як у стародавні часи занепаду віри й моралі Господь посилив ображних мужів-пророків, так і в наші дні Він знаходить обраних Своїх на роздоріжжях і перехрестях життя. Як задовго до пришестя у світ Сина Всешишнього пророк Ісаїя, почувши Голос Божий: «Кого пошлю?! І хто піде до Мого народу?!», вигукнув: «Господи! Пошли мене!», так, можливо, і Ви, обравши пастирське служіння, виголошуєте: «Господи! Пошли мене!»

Заснована далекого 1796 року Волинська духовна семінарія (ВДС) стала alma mater (матір'ю-годувальницею) багатьох поколінь справжніх духовних світильників – священнослужителів Православної Церкви. За немалій час існування вона переживала і піднесення, і занепад, неодноразово змінювала місце розташування, але ним завжди була Велика Волинь. Відроджена після часів комуністичного лихоліття в 1992 р., з новим духовно-патріотичним піднесенням семінарія стала

проводирим у житті сотень священно- і церковнослужителів незалежної України. І тепер вона не завмирає в спогляданні досягнутого, а живе майбутнім: зводиться новий корпус, у якому студіюватимуть її вихованці, осучаснюється предметний та програмовий розклад навчального процесу.

силь, щоб підготувати саме таких пасторів.

Цьому особливо сприяє той перевірений багаторічним досвідом уклад семінарського життя, коли день вихованця, трапези в їдальні, заняття розпочинаються й закінчуються спільними молитвами. Особливе значення має активна участь у відправах – як святкових, так і повсякденних,

Проходячи весь комплекс навчально-виховної підготовки, майбутній душпастир поступово привчається долати себебудні прагнення виконанням Господньої волі через сумлінне служіння в Його Церкви.

У наш час, коли величезний потік інформації, здебільшого чужорідної, підтримує основи національної та духовної

свідомості, православні християни просто приречені йти в ногу з технологічним та інформаційним прогресом, боротися за духовне оздоровлення нації. Тож духовна освіта в сучасній Україні переживає період реформувань. Це стосується і розширення предметного складу освітньої програми: поглиблення вивчення фундаментальних богословських наук з доданням значної частини загальнорозвивальних світських дисциплін. Це має на меті наблизити рівень знань, отримуваних у церковних навчальних закладах, до загальнодержавних зі збереженням тих особливостей, без яких годі не виготовити підготовку майбутніх священнослужителів. Ми повинні не просто інтелектуально зрівняти випускників духовних шкіл із випускниками світських вишів, але й повернути ту славу, якою відома духовна освіта минулого.

Тож нехай Всемилостивий Господь, голос Якого, незважаючи на різноголосся світу, відчувають у серці новій нові покоління майбутніх пасторів, щедро посилає Свої благословення.

**Василь ЛОЗОВИЦЬКИЙ,
проректор з навчальної частини
Волинської духовної семінарії,
кандидат богословських наук**
Світлина Сергія ДУБИНКИ

Святитель Йоан Золотоустий говорить, що «служіння священика здійснюється на землі, але належить до небесного... Не людина чи ангел, ні інша створена сила чи істота, а Сам Утішитель установив це служіння і надихнув людей, котрі ще перебувають у тілі, наслідувати службу ангелів. Тому священик повинен бути настільки чистим, ніби він перебуває на Небі посеред ангельських сил». У духовних школах, зокрема у ВДС, викладачі та наставники докладають зу-

щоб виплекати в молодих людях любов і розуміння неоціненного спадку Православ'я – його служб.

Обов'язково складовою підготовки до служіння Церкві є навчання фундаментальних богословських знань.

Послухи, які несуть семінаристи, виховують не просто смирення і покору старшим, дотримання прямих обов'язків, але привчають до несення свого життєвого хреста, старанності й працьовитості.

Волинська духовна семінарія оголошує набір студентів на I курс денної та заочної форм навчання.

На **богословське відділення** приймаються особи чоловічої статі віком до 35 років з повною загальною середньою освітою, не одружені або одружені першим шлюбом. Термін навчання 4 роки; випускники одержують **дипломи бакалавра богослів'я**.

На період навчання вихованці забезпечуються житлом, триразовим харчуванням та можливістю користуватися бібліотекою.

Вступники повинні пройти співбесіду, написати диктант, скласти усні іспити з біблійної історії, катехізису, церковного уставу, церковного співу. Абітурієнти повинні вміти читати церковнослов'янською мовою з українською вимовою.

При семінарії діє **регентське відділення**, яке готує регентів церковних хорів і вчителів християнської етики. Приймаються особи чоловічої і жіночої статей віком до 45 років із базовою або повною загальною середньою освітою. Термін навчання три роки. Абітурієнти повинні пройти співбесіду, написати диктант, скласти екзамен зі співу.

**Документи приймаються до 20 серпня.
Вступні випробування 21–22 серпня 2008 р.**

Програми іспитів, перелік документів, які необхідно подати для вступу, та іншу інформацію можна одержати в канцелярії семінарії за адресою: Луцьк, Градний узвіз, 5. Тел.: (0332) 72-60-72, 72-32-12, 72-44-77.

НОВИНИ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)
з минулого – релігійна й політична розв'єднаність українського народу, нездатність консолідуватися навколо християнських і національних цінностей, неготовність належно захищати свою віру й незалежність», – підкреслив о. Віталій.

У капеланській службі

Старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний і капелан Волинського інституту ім. В. Липинського МАУП священик Віктор Михалевич освятили бібліотеку Інституту розвитку людини університету «Україна» й подарували їй Біблію українською мовою у виданні Київського Патріархату. Були присутні ректор Роман Карпюк, проректори, викладачі, студенти.

* * *

На запрошення начальника обласного управління внутрішніх справ генерал-майора міліції В. Макогончука о. Олександр взяв участь в урочистих зборах в луцькому міському народному дому «Просвіта» з нагоди відзначення 10-ї річниці утворення Державного департаменту України з питань виконання покарань. Старший капелан єпархії подарував ювілярам ікону великомученика Юрія Переможця і звернувся до них із пастирським словом.

Від семінарії

Міжконфесійний ресурсний центр з питань ВІЛ/СНІДу при Всеукраїнській Раді Церков та релігійних організацій провів тренінг «Організація та ведення соціального служіння, пов'язаного з епідемією ВІЛ/СНІДу в Україні». У ньому взя-

ли участь представники різних конфесій, від Київського Патріархату – зокрема, викладач Волинської духовної семінарії священик Микола Цап'юк. Учасники навчалися доносити всебічну, об'єктивну інформацію про цю небезпечну недугу до парафіян.

У Маневицькому деканаті

За «совєтів» побутувала приказка: «як село без сільради». Так говорили про темних, неосвічених людей. Але насправді це переінакшена дорадянська приказка: колись казали – «як село без церкви».

Сільце Новоукраїнка – таки сільце, бо всього-на-всього шістдесят хат – николи не мало свого храму. То й релігійний стан був, м'яко кажучи, невисоким: старі люди не відрізняли Богородиці від Спаса, а молоді казали – «Дайте мені іконку з дівчинкою». Навіть на Великден до церкви Московського Патріархату в сусідньому селі переважно не ходили, а лише передавали свої кошички.

Але настав час, коли й новоукраїнці сказали: «Годі! Досить нам бути селом без церкви! Хай без сільради, але з церквою!» Тож торік було зареєстровано громаду Юрія Переможця (п'яту діючу парафію Київського Патріархату на Маневицьчині), а нещодавно жителі Новоукраїнки та поблизької Мар'янівки зійшлися на толоку та й за три години

ІСТОРІЯ

ГОРОХІВСЬКЕ ВОЗНЕСІННЯ

Стараннями громади підносяться до Неба молитви і храми

(Закінчення. Початок на 2 стор.)
колаївську церкву, чудовий витвір зодчих. 1844 року зведено Вознесенську церкву. В них обох зберігалися цінні образи так

1992 року більшість громади міста вирішила вийти з-під юрисдикції Московської Патріархії і зареєструвала статут Української Православної Церкви Київського Пат-

Під час храмового свята Вознесенської парафії в Городкові. Світлина Віталія Сарапіна

званої волинської школи іконопису XVII–XVIII століть.

Тоді у храмі Вознесіння Господнього служив священик Іван Скульський, людина працьовита, енергійна і високоосвічена. Про його проповіді-лекції писав журнал «Волинские епархиальные ведомости» за 1869 рік. Очевидно, за настоятельства отця Івана в Городкові на честь скасування кріпосного права спорудили і Вознесенську каплицю. Працю душпастиря було відзначено царською нагородою.

За даними 1892 року, Вознесенська церква мала кам'яну дзвіницю. До храму були приписані села Підліски і Старостав. Парафія нараховувала 1950 православних.

1914 року в Городкові правив отець М. Журавський.

Процес боротьби за українізацію церкви в містечку розпочався ще в середині 20-х років. В архівних джерелах є згадка про повітовий церковний соборик 24 березня 1927 року, на якому звучали вимоги ураїнізувати церковне життя.

Протиріччя набували все більшої гостроти. Довгий час тут пастирював отець Мельников, затягти русофіл, свого часу член чорносотенної організації «Союз русского народа». Парафіяни не любили його за тяжкий характер. Це невдоволення на початку 1941 року вилилось у справжній бунт, унаслідок якого батюшку вигнали.

На зміну йому прийшов священик Автокефальної Церкви отець В. Мисечко – надзвичайно розумна і доброзичлива людина. Це був справжній патріот, його полум'яне проповіді запалювали парафіян. Він здійснив службу Божу українською мовою. Націстам новий священик одразу не сподобався: він закликав українську молодь не їхати на примусові роботи до Німеччини.

Коли один з високих німецьких чинів запитав його, навіщо він це робить, отець відповів: «Я священик, і мушу говорити людям тільки правду». Отця Володимира Мисечка було переведено до Рівного, згодом він був арештований гестапо і страчений у березні 1943 року. У пам'яті горохівчан він залишився високодуховною, мужньою і незламною людиною, мудрим і шанованим настоятелем, справжнім українцем і чесною людиною.

Протягом 40-х – 80-х років молитва в храмі не припинялась. Радянська влада не ризикнула його закрити.

лопатами викопали котлован під майбутній дім Божий. А декан священик Андрій Закидальський освятив хрест на його місці. Полив дощ, але вісімдесят християн не зважали на це і жадібно ловили слова першої відправи. Душпастир виголосив проповідь на тему «Храм – осереддя суспільного життя села», а з пресслужбою єпархії поділився думками про новостворену громаду: «Мене вразило, як люди тут спрагнені Бога, який у них духовний запал. Куди там жителям деяких містечок, часто-густо ураженим гординою і міщанським душком! А тут ось уже закуплено 50 тонн каменю, зокрема за кошти місцевого бізнесмена. За два дні впорядкували каплицю у вагончику, хорошу каплицю, хіба що без купола: тільки служіть у нас, отче, тільки просвічуйте нас Божим словом. Мені, правду кажучи, непросто бувати тут часто, проте, бачачи їхній ентузіазм, не можу полишити їх напризволяще».

Тож за вірою селян буде в Новоукраїнці церква. Дарма, що немає сільради.

У Нововолинському деканаті

Перед Великоднем близько трьохсот вихованців нововолинського ліцею-інтернату разом із викладачами та директором Володимиром Гутчинським прийняли таїнства Сповіді й Причастя у місцевому соборі Святого Духа. На чолі з деканом протоієреєм Стефаном Фульмесом вони піднесли молитви, щоб Господь просвітив їх для прийняття Божественної науки і просвітив розум для добра. По відправі священик закликав вихованців, щоб у повсякденному житті вони керувалися заповідями Божими, зростали на радість і вітху батькам та Богові на славу.

Кілька днів по тому в стінах цього навчального закладу відбулося відзначення ліцеїстів, які брали участь у всеукраїнських і обласних олімпіадах. Отець декан у вітальному слові закликав олімпійців, щоб у своєму земному житті, хоч би ким вони стали, хоч би яких звершень «досягли, завжди пам'ятали, що Подателем усякого блага є Бог, і подарував їм примірники «Основ християнської етики».

Відблиск нетлінного

У Варшаві в Національному музеї Польщі відбулося відкриття виставки «Україна – світові» («Скіфське золото і культура трипілля»). Експозицію, що складається з шедеврів державних музеїв і приватних колекцій, відкрили Президент Республіки Польща Лех Качинський і Президент України Віктор Ющенко. На запрошення посольства нашої держави у вернісажі взяв участь єдиний мистецький колектив з України – архієрейський хор «Оранта» луцького кафедрального собору Святої Трійці під керуванням

Василя Мойсюка. Уславлені виконавці дали того дня два великих концерти: на відкритті виставки – перед очільниками обох країн, на вечірньому виступі – перед іншою вищуканою публікою. Ззвучали українські духовні твори: бароко (Бортнянський, Березовський, Ведель), класика ХХ століття (Лисенко, Леонтович, Стеценко), наші сучасники (Скорик, Тиможинський). Годі сказати, яке золото виблискувало яскравіше...

Підготували Віктор ГРЕБЕНЮК, прот. Віталій СОБКО

Леонід ЧУЧМАН

Стежинка до храму

ОПОВІДАННЯ

На хуторі далеко від села жила велика сім'я. Тato ще вранці поїхав конем у місто. Діти – одне від одного менше – зібралися навколо домашнього вогнища. Мама готувалася до свята. Наблизилося Різдво. Діти слухали потріскування дров у печі і мріяли про подарунки.

Швидко темніло. Домашні почали турбуватися: тато обіцяв повернутися ще за дня, а його все нема та нема. Уночі всіляке може трапитись. Он заметіль як розгулялась, та й вовки в цю пору можуть на людину напасті. І, звичайно, всі боялися розбійника Мишка Петрова, який грабував, а інколи і вбивав людей у навколошніх лісах.

Напруга зростала. Маленька Ліза не втримала і запитала:

– Чому це тата так довго немає?

Що могла відповісти мама? Уже хто-хто, а вона уявляла всю небезпеку, знаючи, що чоловік повинен був привезти велику суму грошей.

Заметіль стихла. У тиші чекання стало ще тривожнішим.

І ось старший, дванадцятирічний Федя, запропонував:

– Мамо, я підімуся на пагорб. Може, почую дзвіночки на татових санях.

– Іди, мій хлопчуку, – перехрестила його мати. – І нехай Господь береже тебе.

Федя вискочив надвір. Він не боявся ні темряви, ні вовків, ні розбійників, бо вірив, що Христос завжди захистить його. З

вершини пагорба на дорозі нічого не було видно, не чути було і знайомих дзвіночків. Федя став на коліна:

– Господи, допоможи моєму таткові повернутися додому. Врятуй його і від вовків, і від Мишка Петрова. Спаси і самого Мишка. Він нещасний, тому що не пізнав Тебе. Не знає, як Ти всіх любиш, любиш і його. Боже, спаси Мишка.

Хлопчик підвівся і пішов до хати. Він не почув чийогось глибокого зітхання, майже стогну, який прозвучав йому вслід.

Незабаром повернувся тато і вся сім'я радісно зустріла Різдво.

А через декілька днів у двері постукав похмурий чоловік і попросився на роботу. На хуторі пара робочих рук ніколи не була зайвою, і його з задоволенням взяли. Пра-

цовував він старанно, але був дуже мовчазним і після вечери одразу йшов спати на сінник.

Однієї ночі почувся крик. Хутір палав. Уся сім'я виїгла у двір. Не було тільки Федя, який спав на другому поверсі і був одрізаний вогнем.

Здавалося, що врятувати його неможливо, але тут до хати підігір робітник із драбиною. Він приставив її до стіни, яка вже хиталася, і, швидко піднявшись, кинувся у вогонь. Люди зойкнули і почали молитися. Нестерпно довго тягнулися секунди.

І ось нарешті у вікні з'явився чоловік, який притискав до грудей загорнутий в ковдру Федя. Хлопчик був неушкоджений, а от робітник отримав страшенні опіки.

Тільки над ранок нещасний отямився. Незважаючи на страждання, обличчя його було спокійним. Він попросив покликати Федя і, переборюючи біль, сказав йому:

– Я Мишко Петров, розбійник. На Різдво я хотів пограбувати твого батька, але почув, як ти молився за мене. Господь по твоїй молитві сотворив чудо: я почав нове життя.

Він перевів подих і продовжив:

– Федю, дай мені руку. Я врятував тебе від вогню земного, а ти помолися, щоб Господь урятував мене від вогню вічного.

Сказавши це, він заплюшив очі і затих. Обличчя його просвітилось якимось неземним світлом.

ПОВЧАННЯ

ЙОСИП У В'ЯЗНИЦІ

Купці привезли Йосипа у Єгипет і продали одному царедворцу на ім'я Потифар. Хоча Йосип жив у Єгипті між поганами, але твердо беріг віру в Єдиного істинного Бога і боявся в будь-чому згрішити перед Ним. Потифарові Йосип служив чесно, за це господар поставив його управителем у своєму домі. Але зла і підступна Потифарова дружина звела наклеп на Йосипа перед своїм чоловіком. Господар повірив їй і кинув раба у в'язницю. Це вже вдруге Йосип потрапив у біду. Спочатку брати продали його. Тільки він знайшов трішки спокою в домі Потифара, як знову нещастя – потрапив у тюрму. Але Йосип не образився на Бога. Він знат, що це диявол відплачує йому за слухнаність Богові.

Йосип залишився вірним Творцеві – продовжував молитись і жити в любові. Тому Господь завжди допомагав йому. Хоч Йосип опинявся в сумному становищі, Всешишній завжди обертає його сум на радість. Ось і цього разу Господь промовив у серці начальника в'язниці, де був Йосип, і він помітив старанність нового в'язня. Начальник призначив

Йосипа за старшого. Його становище стало кращим. Бог завжди допомагає слухняним Йому. Також Господь дає Своїм вірним дітям особливі вміння й особливу мудрість. Такі здібності отримав і Йосип.

Одного разу фараонові чашник і пекар провинились і потрапили у тюрму. Чашник – це той слуга, який поставляє напої до столу фараона. Пекар керував випіканням хліба для фараона. Йосипа поставили прислуговувати чашникові й пекарю.

Однієї ночі їм обом приснились дивні сни, і вони не знали, що це означає. Йосип сказав: «Розкажіть мені. Бог допоможе мені розгадати».

Чашнику снівся виноградний кущ, котрий мав три гілки, які зацвіли і вродили. Чашник вичавив сік з тих ягід і подав чашку з соком фараонові. Йосип так розтумачив його сон. Через три дні фараон забере чашника з в'язниці і знову поверне на його місце. Йосип просив чашника, щоб він розповів фараонові про нього, сказав про те, що Йосип невинно ув'язнений.

Пекар також розповів свій сон Йосипу. Пекарю снилося, що на його голові стоять три кошики з хлібом і печивом. На верхній кошик сів птах і почав клювати. Йосип пояснив: «Через три дні фараон забере тебе з в'язниці, але не впустить, а накаже стратити».

Усе збулося так, як передбачив Йосип. Чашника фараон повернув на його місце, а пекаря стратив. Але чашник забув про Йосипа. Так буває часто. Люди довго пам'ятають погане, а добре забувають. Чашник виявився невядичним – не допоміг Йосипу.

Ще довгих два роки він пробув у в'язниці. Бог не забув його, але хотів навчити терпіння і повної довіри. Йосип не впадав у відчай і залишався вірним Богові. Тож Господь дав йому велику мудрість у словах і вчинках.

Біблія навчає нас надіяться на Всешишнього. «Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами!» – говорить нам апостол Петро. Бог не залишає своїх у біді. Якщо з нами трапляється якесь нещастя і ми не в силах його подолати, тоді ми покладаємо всю надію на Господа і Він піклується про нас.

У ВІЛЬНУ ХВИЛИНУ

Уважно прочитай повчання. Розшифруй слова, впиши їх у клітинки і встав у речення, де вони пропущені.

G = 16, Z = 12, K = 21, O = 10, I = 19, P = 17, M = 25, H = 15, T = 23, X = 11, A = 20, C = 18, B = 24, W = 14, N = 13, L = 22.

12	16	17	19	14	15	23	15

18	20	14	13	15	21

11	22	19	24	10	25

I. Хоча Йосип жив у Єгипті між поганами, але твердо беріг віру в Єдиного істинного Бога і боявся в будь-чому перед Ним.

II. Чашнику снівся виноградний кущ, котрий мав три гілки, які зацвіли і вродили. вичавив сік з тих ягід і подав чашку з соком фараонові.

III. Пекарю снилося, що на його голові стоять три кошики з і почав клювати. На верхній кошик сів птах і

РАДИМО ПРИДБАТИ

ВІТАННЯ

Висвяти

іподиякона Гавриїла (Ломпаса) 13 квітня висвячено на диякона;
іподиякона Віктора Грицая 20 квітня висвячено на диякона;
іподиякона Арсенія (Качана) 24 квітня висвячено на ієродиякона.

Постриги

Послушника Михаїла Ломпаса, насельника монастиря Святителя Миколая Чудотворця в с. Жидичин Ківерцівського р-ну, 7 квітня пострижено в рясофор з ім'ям **Гавриїл**, а 13 квітня – в малу схиму з ім'ям **Ісаїя**;
ієромонаха Павла (Перванчука), насельника Замкового монастиря Архангелів у Луцьку, 12 квітня пострижено у велику схиму з ім'ям **Адам**;
послушника Володимира Качана, насельника Замкового монастиря Архангелів у Луцьку, 13 квітня пострижено у малу схиму з ім'ям **Арсеній**.

Ювілеї

Храму Святої Трійці в с. Тростянець Ківерцівського дек. – 360 років;
священику Сергієві Медведєву, клірикові храму Преображення Господнього в Луцьку (нижнього храму кафедрального собору Святої Трійці), 1 червня – 5 років священичого служіння;
священику Миколі Савчуку, настоятелеві парафії Благовіщення Пресвятої Богородиці в Луцьку, 9 червня – 40 років;
священику Володимирові Лапінському, настоятелеві парафії Апостола Йоана Богослова в с. Завидів Іваничівсь-

Ерусалимський прорив нашого Патріархату: так можна назвати першу паломницьку поїздку на Святу Землю групи волинян – мирян і священнослужителів під проводом єпископа Луцького і Волинського Михаїла у січні-лютому цього року.

«Не може бути! – заявляють недоброзичливі. – Не могли представників

УПЦ КП пустити у православні храми Єрусалима, Назарета, Вифлеєма! Це все вигадки!»

Однак прочан із нашої єпархії залишки пускали в найбільші святыні Християнства, з братерською любов'ю надавали головні храми для Богослужіння – Літургії, молебнів, панахид.

Паломництво шляхами Христа справило величезне вра-

ження на волинських прочан. А все це та чимало іншого можна побачити у фільмі **«Земля, освячена Христом»**, який вийшов на DVD (автор і оператор – головний редактор «Волинських єпархіальних відомостей» Андрій Гнатюк). Фільм можна придбати в усіх храмах Київського Патріархату на Волині.

Віктор ГРЕБЕНЮК

кого дек., 20 червня – 15 років священичого служіння;

священику Віталієві Худому, настоятелеві парафії Архістратига Михаїла в с. Павловичі Локачинського дек., 20 червня – 10 років священичого служіння;

протоієрею Володимирові Мицьку, камінь-каширському деканові й настоятелю парафії Святителя Миколая Чудотворця в Камені-Каширському, 22 червня – 10 років священичого служіння;

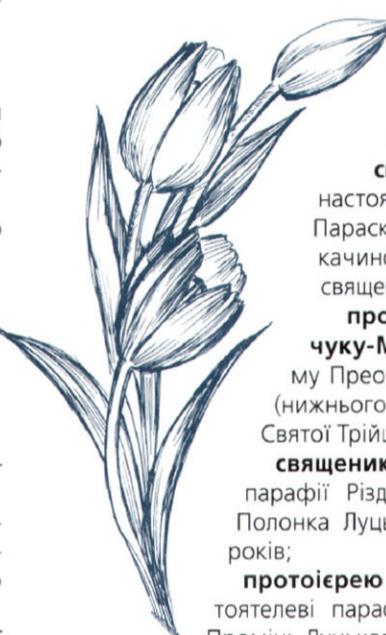
священику Василеві Кравцю, настоятелеві парафії Преподобної Параскеви Сербської в с. Затурці Локачинського дек., 22 червня – 5 років священичого служіння;

протоієрею Сергієві Мельничуку-Мартинюку, настоятелеві храму Преображення Господнього в Луцьку (нижнього храму кафедрального собору Святої Трійці), 25 червня – 75 років;

священику Ігореві Янчуку, клірикові парафії Різдва Пресвятої Богородиці в с. Полонка Луцького району, 25 червня – 25 років;

протоієрею Володимирові Дрозду, настоятелеві парафії Архістратига Михаїла в с. Промінь Луцького району, 28 червня – 10 років священичого служіння.

Щиро сердечно вітаємо мешканців с. Тростянець, священнослужителів із вагомими подіями!

ОГОЛОШЕННЯ

31 травня – проща до святыни Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) – монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело Св. Миколая в Гільчи – монастир у Городку (чудотворна ікона, частинка гробу Богородиці). Зголошуватися до 30 травня. Віїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 40 грн.

7 червня – богомілля до святыни Володимира: собор і монастир Різдва Христового – Юріївська церква – Василівська церква – Успенський собор – Зимненський монастир. Зголошуватися до 6 червня. Віїзд о 7.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 21.00. Вартість поїздки 40 грн.

21 червня – паломництво до Маняви (Івано-Франківська обл.): Скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Зголошуватися до 19 червня. Віїзд 20 червня о 23.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 21 червня о 22.00. Вартість поїздки – 90 грн.

22 червня – паломництво до Берестечка з нагоди відпустового свята та чергової річниці Берестецької битви (Патріарша Літургія за участю єпископа Михаїла). Зголошуватися до 21 червня. Віїзд о 7.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення о 18.00. Вартість поїздки 40 грн.

28 червня – паломництво до почайських святынь: Почаївська лавра – лаврський скит – монаше кладовище – джерело Праведної Анни. Зголошуватися до 27 червня. Віїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 40 грн.

1-10, 12-21, 22-31 липня; 2-11, 12-21 серпня; 3-12 вересня – Богомілля до святыни Криму: Бахчисарай (Успенський монастир, Качі-Кальон-Печерний монастир), Севастополь (Херсонес, Володимирська церква, Георгіївський монастир, Новоспаський скит), Балаклава (Інкерманський монастир), Сімферополь (Троїцький монастир, Петро-Павлівський собор, Свято-Троїцький собор – мощі Луки, тантіна Єлени й Константина), Судак (Топловський монастир). Зголошуватися до 19.00. Вартість поїздки 40 грн.

22-23 липня – паломництво до Маняви (Івано-Франківська обл.): Скит – джерело «Сльоза Божої Матері» – водоспад Святого Духа – джерело Святого Духа. Зголошуватися до 20.00. Віїзд 21 липня о 23.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – 22 липня о 22.00. Вартість поїздки – 90 грн.

тися не пізніше як за тиждень до першого дня паломництва. Вартість (проїзд, проживання та екскурсії) – 650 грн.

Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (0332) 5-42-50.

Якщо Ви бажаєте отримати відповіді на запитання, практичні поради з християнського життя, почути змістовне тлумачення Біблії, – запрошуюмо в нижній храм кафедрального собору Святої Трійці на духовні заняття священика **Андрія Ротченкова**. Початок о 15 годині щонеділі.

У приміщенні редакції (Луцьк, Градний узвіз, 1) можна замовити літературу видавництв «Ключі», «Українське біблійне товариство», «Свічадо». Докладніша інформація про це за тел. 72-21-82.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і та іншого церковного начиння. Тел. (050) 660-53-19.

ОФІЦІЙНО

Священика Тараса Свистовича звільнено від обов'язків настоятеля парафії Архістратига Михаїла в с. Рудня Рожищенського дек. із зарахуванням поза штат єпархії (указ № 23 від 1 квітня 2008 р.), а опікуватися цією парафією дано благословення **священику Вадимові Криворучку** (указ № 25 від 1 квітня 2008 р.).

Юрія Семенюка нагороджено орденом Святителя Миколая Чудотворця (указ № 26 від 3 квітня 2008 р.).

Священика Євгена Рудя звільнено від обов'язків настоятеля парафії Воздвиження Хреста Господнього в с. Покаїв Ківерцівського дек. (указ № 28 від 4 квітня 2008 р.).

Священика Сергія Лівончука звільнено від обов'язків настоятеля парафії Апостолів Петра й Павла в с. Сокирічі Ківерцівського дек. (указ № 27 від 4 квітня 2008 р.) і призначено на цю посаду **священика Євгена Рудя** (указ № 29 від 4 квітня 2008 р.).

Указом № 30 від 8 квітня 2008 р. при духовній консисторії створено склад-магазин оптово-роздрібної торгівлі церковним начинням за адресою: Луцьк, просп. Волі, 2, керівником якого призначено **Богдана Тишкевича**.

Протоієрея Тараса Шередька звільнено від обов'язків настоятеля парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маковичі Турійського дек. (указ № 31 від 9 квітня 2008 р.) і призначено настоятелем парафії у с. Новий Двір та с. Дажва Турійського дек. (указ № 32 від 9 квітня 2008 р.).

Указом № 33 від 9 квітня 2008 р. створено комісію на чолі з деканом **протоієреєм Миколою Даньківим** для перевірки фінансово-господарської діяльності парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маковичі Турійського дек. (указ № 33 від 9 квітня 2008 р.).

Священика Андрія Василишина призначено настоятелем парафії Покрови Пресвятої Богородиці в с. Маковичі Турійського дек. (указ № 35 від 9 квітня 2008 р.), а **Ірину Василишину** – регентом церковного хору цієї ж парафії (указ № 36 від 9 квітня 2008 р.).

Священика Івана Заторського призначено настоятелем парафії Воздвиження Хреста Господнього в с. Покаїв та Одради Ківерцівського дек. (указ № 37 від 14 квітня 2008 р.).

Протоієрея Володимира Дрозда призначено помічником луцького районного декана (указ № 38 від 14 квітня 2008 р.).

Священику Юрієві Пікулі, настоятелеві парафії Рівноапостольного Володимира Великого у Володимири, оголошено суверу догану за порушення церковного уставу (указ № 40 від 16 квітня 2008 р.).

Священика Дмитра Відніка призначено настоятелем парафії Покрови Пресвятої Богородиці в Ковелі (указ № 41 від 14 квітня 2008 р.).

Ігумена Марка (Левківа) звільнено від обов'язків настоятеля парафії Великомученика Димитрія Солунського в Луцьку (указ № 42 від 18 квітня 2008 р.) і призначено на цю посаду **ігумена Святополка (Канюку)** (указ № 43 від 18 квітня 2008 р.).

Священика Василя Квашка звільнено від обов'язків настоятеля парафії Воздвиження Хреста Господнього в с. Угринів Городівського дек. (указ № 44 від 18 квітня 2008 р.).

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях. Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її біжнім або в бібліотеку

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
 Часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
 Передплатний індекс 91241
Засновник і видавець –
 Управління Волинської єпархії Української Православної Церкви Київського Патріархату
www.pravoslavia.lutsk.ua
Адреса редакції: 43025 м. Луцьк,
 Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 72-21-82
 pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК
Редакційний колектив
прот. Віталій СОБКО (заст. головного редактора), **свящ. Андрій РОТЧЕНКОВ** (редактор дитячої сторінки), **Віктор ГРЕБЕНЮК** (літературний редактор і коректор), **Віктор НУМЕРЖИЦЬКИЙ** (верстка, ТЗОВ «ІНІЦІАЛ»), **Галина МЕЛЬНИК** (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на н